

tog hans Værdning, saa kunde komme igjen inden 1ste Oktober eller 1ste November næste Aar. Men det forekommer mig, at det ikke er saa heldigt, at vi oftere end strængt nødvendigt forhandle indenfor Lovgivningsmagten om en saa ekstraordinær Lov som denne; det bør ske saa sjældent som muligt, og ogsaa derfor vilde jeg sætte Pris paa en lille Smule længere Frist.

Berg: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein) i at sætte en Tidsfrist, der gjælder hele Lovens Ophør, naar denne Tidsfrist indtræder. Man kan tænke sig en Minister, som til den Tid ikke har nogen særlig Brug for Loven, eller som, naar man sætter den 1ste April 1891, saaledes som Ministeren nu nævnte, og der saa kom andre Ting i Veien, og den ikke blev forlænget, uagtet man trængte til den, sagde: Ja det kan jo gjerne gaa hen til Efteraaret, saa kommer Rigsdagen igjen! Men saa er Loven og dermed ogsaa dens §§ 2 og 3 borte, og saa begynder man igjen med Svinehold og Tiggende paa Renovations-Pladserne, bygger Svinestalde og opfører hele denne Komædie eller Tragedie forfra. Naar der saa udvikler sig noget Dignende som det, vi hørte beskrevet i Fjor, og man saa maatte gribe til at faae som en ny Lov, hvad man glemte til 1ste April 1891, saa skal man atter til disse dyre og kostbare Foranstaltninger for at faae Svinene slaaede ned, til at betale Gierne og det Hele. Vil de ærede Herrer have en Tidsfrist, som jeg ikke skal sige Noget til, vil jeg dog bede om, at den nærmest skal gjælde Bestemmelserne i §§ 1, 4 og 5, og ikke §§ 2 og 3 — saaledes at altsaa hine 3 Paragrafer beholde det midlertidige Præg, medens disse §§ 2 og 3 gives en saadan Affattelse, at Loven for deres Vedkommende faaer bestandig Gyldighed. Jeg har ikke hørt noget Forsvar for, at man skulde atter gaa til at tillade Kjøbenhavns Renovationsvæsen at etablere Anstalter for Svinedifteritis, og senere atter i dyre Domme fra Statskassens Side maa søge et blide fri for disse Uhumskheder og Plager. Men hvis dette nu er den almindelige Mening her i Salen, og fremdeles vil være Rigsdagen Mening, hvorfor saa i al Verden ikke beholde denne Mening, som det kostede os saa mange Penge i Fjor at sætte igjennem, at det ikke er tilladt og heller ikke bliver tilladt at oprette noget Dignende, uden at Ministeren i alt Fald kan falde over det. Jeg afventer altsaa, hvad det høie Ting vil gjøre ved det Forslag, men jeg skal ikke nægte, at jeg

holder paa, at det Bedste staar i §§ 2 og 3, og ønsker derfor dette gjort til varig Lov, selv om de Herrer tro, at de kunne undvære §§ 1, 4 og 5. Jeg skulde dog meget bede Landmændene betænke sig paa, om de kunne undvære dem, der bliver saa et Hul i dette Forhold, som til den ene Side i alt Fald er betænkkelig og vanskelig. Naar der staar i Loven „indtil en almindelig Lov udkommer om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene“ tror jeg, vi ere bedre beskyttede, end naar vi tage en Tidsfrist; men det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa. — Jeg ønsker gjerne at gjøre et Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister, der jo er Minister for alle mulige Ting, for alle firebenede Skabninger, og som jeg tror, ogsaa for nogle tobenede. Dermed mener jeg navnlig Hjerkræet. Der var i Fjor en virkelig Frygt for, at naar Svinene forlod Renovationspladserne, kom Hønsene i Stedet, og at der deraf vilde udvikle sig en virkelig Fare for Hønsene og derigjennem for Menneskene, som ogsaa vilde kunde faae overordentlig betænkkelige Følger. Jeg vil gjerne spørge den høitærede Minister, hvorvidt denne Frygt, som man saaledes havde i Fjor, har viist sig at være begrundet; skulde det ikke nu i saa Fald være bedre, at man indfører i Lovforslaget en Bestemmelse derimod. De skulde have fulgt mit Raad i Fjor og taget Hønsene med, men da de nu ikke gjorde det den Gang, saa skulle de i alt Fald nu bestemme, at hvis det skulde vise sig, at noget Saadant skulde udvikle sig, kunde man ved Veilighed tage Hønsene med (Afskydelse) Ja, man kan jo godt give Loven en anden Titel og ogsaa ændre dens Indhold. Jeg tror ikke, at de Høns og Vg ere appetitlige, som komme fra disse Løsepladser (Afskydelse). Det ærede Medlem tager jo feil; de Sagkyndige tvivler ikke om, at Hønskoleraen udvikler sig gjennem disse Steder paa en meget betænkkelig Maade. — Det var de Bemærkninger, jeg havde at anføre mod Lovforslaget. Naar det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein) mener som Landmand, at vi godt kunne sætte en Tidsfrist, veed jeg naturligvis, at hans Stemme i denne Sal gjælder mere end min, men jeg tror i alt Fald ikke, det gaar an for §§ 2 og 3's Vedkommende, og jeg tror forøvrigt heller ikke, at Landmændene ere tjent dermed med Hensyn til §§ 1, 4 og 5.

D. Christensen: Jeg haaber, det ærede Ting har været saa opmærksomt at høre den ærede Minister og høre alle de knusende Ting, der kom fra ham, om at han „troede“. Ja, det er virkelig meget svaage